

מסכת תמיד

פרק ז

א. בזמן שפנה גדול נכנס להשתחוות, שלשה או חזין בו, אחד בימינו, ואחד בשמאלו, ואחד באבנים טובות. וכיון ששמע הממנה קול רגליו של פנה גדול שהוא יוצא, הגביה לו את הפרכת, נכנס והשתחוה יוצא, ונכנסו אחיו הכהנים והשתחוו ויצאו:

ב. באו ועמדו על מעלות האולם. עמדו הראשונים לדרום אחיהם הפהנים, וחמשה כלים בידם, הטני ביד אחד, והכוי ביד אחד, והמתה ביד אחד, והבזך ביד אחד, וכף וכסויה ביד אחד. וברכו את העם ברכה אחת, אלא שבמדינה אומרים אותה שלש ברכות, ובמקדש ברכה אחת. במקדש היו אומרים את השם ככתבו, ובמדינה בכנויו. במדינה הפהנים נושאים את פניהם, ידיהם פתוחות כפוחיהם, ובמקדש על גבי ראשיהם, חוץ מפנה גדול שאינו מגביה את ידיו למעלה מן הציץ. רבי יהודה אומר, אף פנה גדול מגביה את ידיו למעלה מן הציץ, שנאמר (ויקרא ט), וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם:

ג. בזמן שפנה גדול רוצה להקטיר, הנה עולה בכפוש והסגן בימינו. הגיע למחצית הכפוש, אחז הסגן בימינו והעלהו. הושיט לו הראשון הראש והרגל, וסמך עליהו וזרקו. הושיט השני לראשון שתי הידים, נותנו לכהן גדול, וסמך עליהו וזרקו. נשפט השני והלך לו. וכך היו מושיטין לו שאר כל האברין, והוא סומך עליהו וזורקו. ובזמן שהוא רוצה, הוא סומך ואחרים זורקין. בא לו להקריף את המזבח. מהיכן הוא מתחיל, מקרן דרומית מזרחית, מזרחית צפונית, צפונית מערבית, מערבית דרומית. נתנו לו יין לנסו, הסגן עומד על הקרן והסוּדְרִים בידו, ושני כהנים עומדים על שלחן החלבים ושתי חצוצרות של כסף בידם, תקעו והריעו ותקעו. באו ועמדו אצל בן ארזא, אחד מימינו ואחד משמאלו. שחה לנסו, והניף הסגן בסודריו, והקיש בן ארזא בצלצל, ודברו הלויים בשיר. הגיעו לפרק, תקעו, והשתחוו העם. על כל פרק, תקיעה. ועל כל תקיעה, השתחוה. זה הוא סדר התמיד לעבודת בית אלהינו, יהי רצון שיבנה במהרה בימינו, אמן:

ד. השיר שהיו הלויים אומרים במקדש, ביום הראשון היו אומרים (תהילים כ"ד:א'), לה' הארץ ומלואה תבל ויִשְׁבִּי בָהּ. בשני היו אומרים (שם מח), גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. בשלישי היו אומרים (שם פב), אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט. ברביעי היו אומרים (שם צד), אל נקמות ה' אל

נְקָמָה הוֹפִיעַ וְגו'. בְּחַמִּישֵׁי הָיוּ אוֹמְרִים (שם פא), הֲרַנֵּנוּ לֵאלֹהִים
עוֹזֵנוּ, הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. בְּשִׁשֵּׁי הָיוּ אוֹמְרִים (שם צג), ה' מֶלֶךְ
גְּאוֹת לִבֶּשׂ וְגו'. בְּשַׁבַּת הָיוּ אוֹמְרִים (שם צב), מִזְמֹר שִׁיר לְיוֹם
הַשַּׁבָּת, מִזְמֹר שִׁיר לַעֲתִיד לָבֹא, לְיוֹם שֶׁכָּלוּ שַׁבַּת מְנוּחָה לְחַיֵּי
הָעוֹלָמִים: